

пълнение, като че биле думи святи. Но това не се продължило дълго време, а само три и половина години, защото се появило разложение и голѣмо спречкване между тогавашнитѣ търновци и него самаго.

Управляющъ епархията (подп.):

Архимандритъ Софроний.

ИСТОРИЧЕСКИ РАБОТИ

Архимандритъ Пахомия

отъ П. Кисимовъ, сп. „Българска сбирка“, кн. VII, 1897 год., стр. 715.

Това бѣше въ 1860 год., когато и борбата въ Цариградъ непрекъснато до тогива водена само срещу упоритостѣта на гръцката патриаршия, трѣбваше да се обърне и срещу българската уния и за тая двойка борба не бѣха достатѣчни едни само граждански сили. Отъ Цариградъ постоянно се искаха способни духовни лица за усиляване духовния персоналъ — черковния отрядъ, тъй да кажа на борцитѣ. И въ това именно време се озова въ Търново архимандритъ Пахомия.

Неговото идване въ Търново бѣше повече случайно. Като духовникъ — таксидиотъ, както се наричаха такива странствуващи монаси отъ Рилския манастиръ въ Севлиево и околнитѣ села, Пахомия бѣше дошълъ на госте у събрата си рилския духовникъ архимандритъ Григория въ Търново, съ намѣрение да остане на неговото мѣсто таксидиотъ, тъй като Григория мѣркаше да остане епископъ въ Враца на мѣстото на владиката Доротея — срещу когото Врачанци бѣха се повдигнали да го пѣдятъ. Но Пахомия друго щастие го слѣтя въ Търново.

Въ Търново отдавна живѣеше единъ воененъ докторъ Алеко Хекимина, цариградски грѣкъ, на когото съпругата тоже цариграждѣнка, въ това време се помина. Предстоеше несъмнено погребението ѝ да стане на енорийската черква, и да бѣде извършено отъ грѣцкия владика, обстоятелство непримиримо съ решението на гражданитѣ: да не пущатъ тоя владика въ черквитѣ си. За да се предвари всѣкий неприятенъ скандалъ, една депутация отъ грѣцката община отиде въ дома на опечаленото семейство на Алеко Хекимина, който вече се считаше Търновски гражданинъ, и му предизвести, че, ако желае погребението на жена му да се извърши отъ владиката, може да го покани, но че въ такъвъ случай никой отъ гражданитѣ нѣма да присѣтствува; ако се откаже отъ поканата на владиката, всички граждани ще се стекатъ да присѣтствуватъ на опелото, както и на погребението на покойната. Той прие второто предложение. И погребението на покойната, извършено отъ градското духовенство, стана